A painterly illustration of a person with a backpack and a dog walking through a forest. The person is seen from behind, wearing a blue and white patterned shirt, brown pants, and a backpack, holding a walking stick. A small dog is walking alongside them. The background is filled with tall, slender trees.

Brândușa Vrânceanu

CĂLĂTORUL

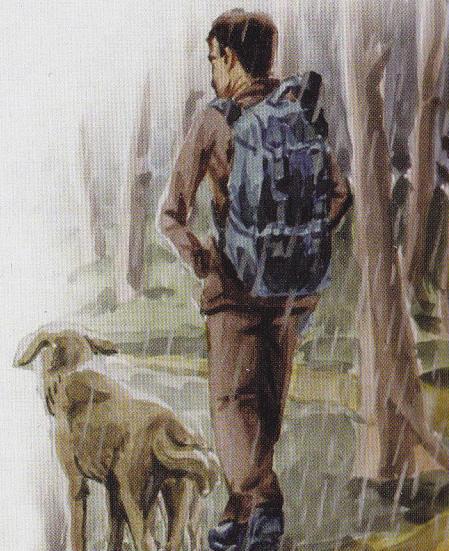
NEPSIS

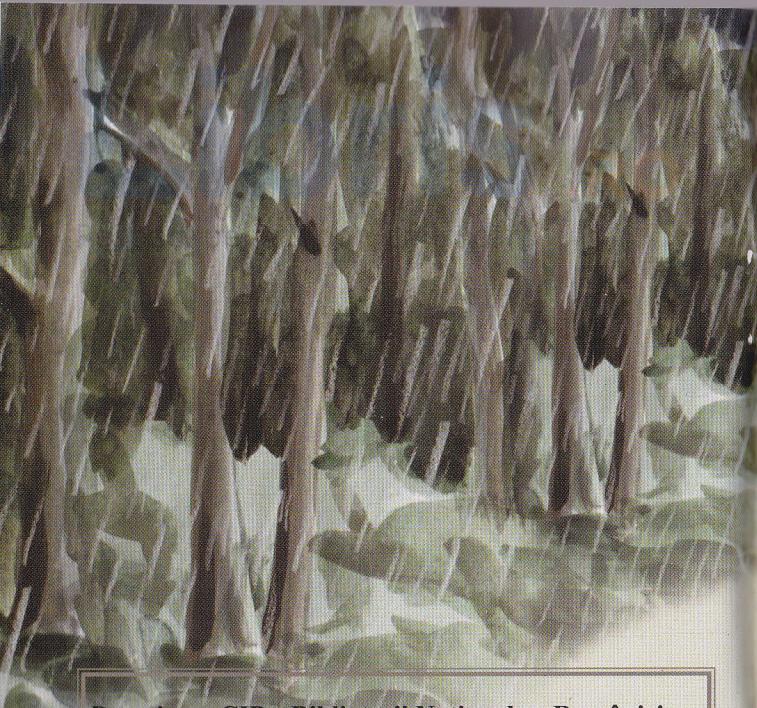
Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Brândușa Vrânceanu
Ilustrații de: Mihai Criste

CĂLĂTORUL

NEPSIS
Timișoara
2017

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VRÂNCEANU, BRÂNDUȘA**

Călătorul / Brândușa Vrânceanu ; il. de Mihai Criste:
- Timișoara : Nepsis, 2017
ISBN 978-606-8832-14-2
I. Criste, Mihai (il.)

Pădurea care se înălță de amândouă părțile ale drumului făcea să pară întunericul și mai adânc, vântul și mai sălbatic, fulgerele încă și mai amenințătoare. Călătorul nu era foarte sigur că nu se rătăcise. Ar fi trebuit să ajungă de multă vreme în satul pe care îl știa la vreo zece kilometri de gara unde îl lăsase trenul, și de unde pornise, înainte de a fi început furtuna. Se uită cu milă la câinele care păsea cu credincioșie pe lângă el, aproape lipit de piciorul lui, încovoiat de frig și de oboseală, dar nescotând nici un sunet. „Un om s-ar fi plâns până acum de o sută de ori și m-ar fi învinovătit că am rătăcit drumul...

Ce bine că Paşa e «doar» un câine!“ Se aplecă și îi mângâie, din mers, urechile catifelate:

- Ajungem noi undeva, în noaptea asta, Paşa, nu vom dormi în drum! N-o să lase Dumnezeu fără adăpost doi călători, vei vedea! N-o să ne lase Domnul!

Câinele se lipi și mai mult de piciorul lui, lătrând pentru prima oară în noaptea aceea. Parcă îi răspunse stăpânului, cu „Da!”

Ploaia, deși destul de caldă, ploaie de sfârșit de august, îi făcea să tremure pe amândoi, pentru că îi pătrunse până la oase. Bărbatul își pipăi rucsacul, îngrijorat, „Sper să nu ajungă

apa până la cărti. Restul, poate să se ude, dar cărtile, nu...“ Își mai roti o dată privirea prin noapte, doar-doar o deslușî în zare luminile din sat. O luminiță foarte îndepărtată, abia vizibilă printre copaci deși și înalți din stânga drumului, îi atrase atenția. „Nu e satul, dar ceva e. Barem o colibă de pădură dac-ar fi, să ne putem adăposti, Paşa și cu mine... poate ne-ar îngădui pădurarul.“

